

Pünkösöd után XV. vasárnap. Nagymisére.

K.K.T. Alig két órányi távolságra Názárettől, ahol az Üdvözítő gyermek és ifjúkori éveit töltötte, délkeleti irányban fekszik Naim nevű szerény kis falu, mely az Üdvözítő korában jelentékeny mezőváros volt. Itt történt az a szomorú esemény, ami azelőtt is, de napjainkban is megtörténik, hogy a közrészvét egy derékba tört fiatal kísért a temetőbe. Ki volt ő, hogyan hívták, hány éves volt? Mindezekről hallgat a szent evangélium. Két körülményt említ mégis, ami megindokolja a nagy részvétet, mellyel a kis város lakói kísérik utolsó útjára a halottat. Ez a halott egyetlen fia volt az édesanyjának, és ez a megszorodott szívű anya özvegy volt, vagyis olyan asszony, ki mellől a férfi támasza kidőlt már, és most szomorú özvegységének egyetlen vigaszt, öreg napjainak egyetlen támaszát veszítette el.

Történt, hogy ugyanazon pillanatban, mikor a gyászos menet a város kapuján át kifelé haladóban volt, az Üdvözítő közeledett a városhoz tanítványaitól körülvéve. Még néhány perc és összetalálkozik a két menet. A szomorú menet láttára megilletődött az Istenember, az édesanyához lép, megkönyörül rajta és így vigasztalja őt: „Ne sírj!” Aztán a koporsóhoz járul, érinti azt, annak jeléül, hogy az azt hordozó emberek álljanak meg, kik minden szó nélkül megálltak. Ekkor síri csend állott be, a meglepett tömeg visszafojtott lélegzettel várja a történendőket. Hiszen ismerték azt, aki most váratlanul eléjük toppant. Hallottak a názareti prófétáról, az ács fiáról. Hallották, hogy csodadolgokat cselekszik, hatalmas ő szavaiban és tetteiben. De halottat is tudna feltámasztani? Ki gondolná még ezt is róla? És a síri csendben, amikor a feszült várakozás a tetőpontra hágott, felhangzik néhány szó, melynek nyomán élet támadt. Ifjú, mondom neked, kelj fel. A megholt ifjú pedig fölkelvén szólni kezdett, és az Úr visszaadta őt anyjának. Hogy az így megvigasztalt anyai szívben micsoda érzelmek támadtak, annak leírásához gyenge minden emberi képzelet. Az evangélista is gyengének érzi magát erre, nem is tesz említést róla. Annyit azonban megtesz, hogy pár szóval elmondja, milyen hatást váltott ki a csoda a jelenvolt népsokaságra: elfogá mindnyájukat a félelem és magasztalták Istent, mondván: Nagy próféta támad közöttünk, és az Isten meglátogatta az ő népét.

A naimi ifjú megindító történetében előttünk áll a csodatevő Krisztus a maga Isteni fönségében; a szenvedő asszony, a fájdalomtól roskadozó édesanya szívet tépő

keserűségével; a gyászoló tömeg, melynek szívét elfogja a néma hódolat és istenfélelem, amikor megérik, hogy Isten jár közöttük az Úr Jézus személyében.

A csodatevő Krisztus meg akarja mutatni az embereknek Isten-mivoltát. Halottat támaszt fel, tehát olyan valamit művel, amit emberi erővel nem lehet megcselekedni. Rászól a halott ifjúra és az megelevenedik. Aztán Krisztus kézen fogja, odavezeti anyjához. A nagy természetben minden törvény szerint működik. Van törvénye a Föld mozgásának és a csillagok járásának, van törvénye a virágzásnak és elmúlásnak, van törvénye az életnek és halálnak.

És ezeknek a törvényeknek van törvényhozójuk, a bölcs és mindenható Isten. Egyedül ő mindenható, egyedül neki van hatalma ezeket létrehozni, de megváltoztatni is. Az emberek utánozhatják és kutathatják e törvényeket, de nagyrészüket megérteni talán soha sem fogják. Minél mélyebb bepillantás nyerünk a természet titokzatos műhelyébe, annál inkább el kell ismernünk, egyedül az Isten mindenható, mindenki más csak kontár. Hozzá képest. Így döbbsen rá isten mindenhatóságára egy kedves öregember is, amikor két kis unokáját sétálni vitte a városi parkba. Csendesen ült a padon míg a kis unokák játszadoztak, kiki a maga játékszerével. A leányka bábuja. A fiú szarvasbogara. Rongybábusnak tud új lábat varrni az ember, de a szarvasbogárnak új lábat nem.

A szenvedő asszony mélységes fájdalma indítja könyörületre Krisztust. Krisztus pedig ugyanaz tegnap és ma és mindörökké híve is ugyanaz a jó hív. Könyörületre indul. Példát adtam nektek. Ha megszanom a szegény szenvedőt, szánjátok meg ti is. Egy kisemberben az evangélium szelleme. Hitoktató feljegyzése. Iskolába megy. Egy ház előtt öreg, didergő éhes koldus. Becsenget. Kijön az ügyvéd. Mit kívánsz kisfiam? Bácsi kérem, itt ül a kapu alatt egy szegény öreg bácsi. Éhes és fázik és sír. Én már nem tudok rajta segíteni, mert az uzsonnámat odaadtam egy másiknak. Legyen olyan jó és adjon neki valamit.

A gyászoló sokadalom szívét megszállja és betölti az istenfélelem. Ők nem csodát látni jöttek. A részvét hozta ide. Enyhíteni akarták a bánatos özvegy fájdalmát. Az Úr Jézus e szándékot jutalmazta meg, tanúi lehetnek egy csodának. E csoda láttán mélyen megrendültek. Embert sejtettek abban, aki a menetet megállította. Szavára azonban isteni szózatra ismertek. Ha megérinti lelkünket Isten közelsége, be kell telnünk Istenfélelemmel. Ámen.

Kőröstarján, 1965 szeptember 19.